

[Overgaard Nielsen.]

danske befolkning ikke har fået og vel næppe heller kan få noget at vide om. Den dækker f. eks. også Mansholtplanen om landbrugsreformer af 26. juli 1971, fordi denne plan blev godkendt ved en rådsbeslutning af 24. marts 1972. Det er de oplysninger, der foreligger for mig, men jeg vil understrege, at de ikke stammer fra markedssekretariatet. Denne plan omfatter en udviklingsplan, hvori der tales om støtte til landbrugsejendomme med umulighed for udvikling, og for at falde ind under betingelserne for en sådan støtte er det bl. a. nødvendigt — jeg citerer art. 4, side 2, i den private oversættelse, jeg er i besiddelse af:

„... at ejeren leverer bevis for, at han er i stand til ved planernes afslutning at skaffe mindst 1 eller 2 helårsbeskæftigede en årlig mindsteløn, der er på højde med den indtægt, der kan tjenes ved andet erhverv i pågældende område, samt opnå en passende forrentning af den investerede kapital. Denne indkomst skal kunne opnås, uden at den enkeltes arbejdstid kommer op over 2.300 arbejdstimer årlig.“

Det er altså ca. 287 arbejdsdage à 8 timer. Efter dette ser det ud til, at når planen føres ud i livet, så bliver der nok ikke ret meget tilbage af dansk landbrug andet end nogle smågodser, og det må i hvert fald give danske husmænd noget at tænke over.

Jeg vil gerne lige strejfe — jeg tror, jeg kan få tid til det et øjeblik — hr. Niels Helveg Petersens omtale af det nordiske samarbejde. Hr. Niels Helveg Petersen talte varmt om de resultater, der er nået, og omtalte som illustration de vedtagelser og resolutioner og henstillinger, hvorefter det pålægges regeringerne at følge visse bestemte retningslinjer. Men taler vi, altså modstanderne, om følgen af, at Danmark ved sin underskrift på traktaten også skriver under på EF-Ministerrådets tilsvarende resolutioner og udtalelser, ja, så får vi at vide, at det er betydningsløst.

Må jeg have lov til i forbindelse med behandlingen af denne traktat at minde statsministeren om det løfte, han og hans parti gav vælgerne før valget. Vælgerne havde to stemmer, fik de at vide, „den ene er endnu ubrugt, den skal bruges den 2. oktober.“ Vil statsministeren her fra folketingets talerstol bekræfte, at denne sidste stemme kan socialdemokratiske vælgere bruge til at stemme nej til dansk medlemskab af EF, uden at de af den grund er dårligere socialdemokrater? Jeg synes, det er vigtigt, at det bliver sagt klart og utvetydigt. Statsministeren kan så efter folkeafstemningen sige, at dette nej ikke var et nej til socialdemokratiet. Jeg tror ikke, jeg er nødt til at give statsministeren råd om, hvordan han skal bortforklare det nej ved folkeafstemningen; det klarer han nok selv. Jeg vil samtidig opfordre ordførerne for de andre såkaldte tilhængerpartier til at afgive lignende erklæringer, for det er uretfærdigt, at de mange nej-stemmer også fra venstre og konservative skal have dårlig samvittighed over for deres partier.

Hvis vi her kan få fastslået, hvad enkelte partier allerede søger at tilsløre, at denne folkeafstemning ikke er en partipolitisk afgørelse, men at hver enkelt vælger skal stemme efter sin overbevisning som medlemmerne i dette høje ting, så er jeg overbevist om, at vi får en folkeafstemning efter de rette principper, og at den vil give udtryk for, hvad befolkningen virkelig mener.

(Kort bemærkning).

Nyboe Andersen: Hr. Overgaard Nielsen gav udtryk for den opfattelse, at § 3, stk. 3, i akten om tiltrædelse også skulle dække Davignonrapporten og den beslutning, som de seks landes ministre senere har taget på grundlag af Davignonrapporten. Jeg vil gerne sige, at det er ikke tilfældet. Denne paragraf i akten omfatter kun sådanne erklæringer og resolutioner eller andre tilkendegivelser, som direkte vedrører De europæ-